

Arrest

nr. 242 424 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59 – 61 / b 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die beiden verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2020 met referentienummer 90129.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSAERTS, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste en tweede verzoekers verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, geboren te Shandong (China) op respectievelijk 14 februari 1974 en 1 april 1971.

Verzoekers hun kinderen zijn geboren te Shangdong (China) op 22 november 2000 en op 22 februari 2008.

Op 19 november 2014 verzochten verzoekers om visa in het kader van de tewerkstelling van eerste verzoeker.

Op 23 december 2014 werden deze visa toegekend. Tweede verzoekster en de kinderen vervoegden eerste verzoeker op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Volgens verzoekers kwamen zij aan in België in juni 2015.

Op 8 juli 2016 werd het statuut van eerste verzoeker gewijzigd van werknemer naar zelfstandige.

Op 14 oktober 2019 werd door het departement werk & sociale economie besloten dat de beroepskaart van verzoeker geweigerd werd.

Ter terechtzitting overhandigt de advocaat van verzoekers de beslissing van de Vlaamse minister inzake het beroep tegen de weigering van het bekomen van een beroepskaart, waaruit blijkt dat aan eerste verzoeker een beroepskaart wordt afgeleverd. De verwerende partij verklaart hiertegen geen bezwaar te hebben.

Op 29 april 2020, met kennisgeving diezelfde dag, nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie in hoofde van eerste verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te heten: naam: Z., Y., geboortedatum: 14.02.1974 geboorteplaats: Shandong nationaliteit China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving .

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 : “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België” :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

Overwegende dat zijn A-kaart is verstreken sinds 22.06.2019. Meneer blijkt niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfstitel.

Art.13, §3 van de wet van 16.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven van de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of Ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen an de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten In België:

2° Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden:

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9 (9bis) en art 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Overwegend dat de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegestaan op basis van de bekomen beroepskaart als zelfstandige.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel in onze laatste Instructies dd.20.03.2018 werden opgenomen Geldige beroepskaart Betaling van sociale lasten en van BTW

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe geldige beroepskaart kan voorleggen.

Op 14.10.2019 nam de Dienst Economische Migratie (Afdeling juridische Diensten en Erkenningen) van het Departement Werk & Sociale Economie van de Vlaamse overheid een weigeringsbeslissing inzake de aanvraag tot hernieuwing van haar huidige beroepskaart die verviel op 22.03.2019.

Betrokkene beschikt niet meer over de vereiste vergunning om een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België. Bijgevolg voldoet betrokkene om deze redenen niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 23.06.2015 naar België met een visum D als werknemer in loondienst (op basis van een bekomen arbeidskaart B). Hij bekam vanaf 05.07.2016 een verdere machtiging tot verblijf als zelfstandige. Thans blijkt hij geen houder meer van de vereiste vergunning (beroepskaart) om verder een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM.
(...)"

Tevens op 29 april 2020, met kennisgeving diezelfde dag, nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie in hoofde van tweede verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Dit is de tweede bestreden beslissing met de volgende redengeving:

**"BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): Y. Nationaliteit: China Geboortedatum: 01.04.1974 Geboorteplaats: Shandong
Identificatienummer in het Rijksregister (...)

+ 2 minderjarige kinderen: Z., H. geboren op 22.11.2000 en Z., Q. geboren op 22.02.2008 (China)
Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

SI er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Er werd op 29.04.2020 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot/vader van betrokkenen op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1980 en dit met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kunnen betrokkenen zelf geen aanspraak maken op verblijfsrecht dat ze verwierven in functie van de echtgenoot/vader.

Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Integendeel, de gezinsband blijft behouden omdat mevrouw en de kinderen de situatie van de echtgenoot/vader volgen.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van de betrokkenen een belemmering vormt voor het afleveren van een dergelijk bevel.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWUS.

Te Brussel op 29.04.2020

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voeren verzoekers de schending aan van:

“de artikelen 13, § 3 en § 4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Het eerste middel luidt:

“Overeenkomstig artikel 13, § 3, tweede lid en § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dient verweerder rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn/haar verblijf op het grondgebied, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn/haar land van oorsprong. Dit vormt een omzetting van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

In de bestreden beslissing, namelijk bijlage 13 afgegeven aan verzoeker, houdt verweerder geen rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, noch met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de bijlage 14quater betrekend aan verzoekster en haar twee beweerde minderjarige kinderen, verwijst verweerder alleen naar het bevel van verzoeker om het grondgebied te verlaten. Vervolgens concludeert hij dat er geen schending is van artikel 13, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Echter kan hieruit niet afgeleid worden dat verweerder in casu de elementen zoals bepaald in artikel 13, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet onderzocht heeft.

De Raad van State oordeelde eerder dat verweerder verplicht is een belangenafweging te maken, daar een bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk vormt op het gezins- en privéleven van verzoekers in het licht van artikel 8 EVRM (RvS 20 december 2018, nr. 243.297). Losstaand van het bevel van eerste verzoeker om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, stuk 1), dient verweerder een aparte analyse te maken aangaande de echtgenote en de kinderen van verzoeker, die eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen hebben (bijlage 14quater, stuk 2).

Daar verweerder de draagwijdte van artikel 13, § 3, tweede lid en § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet miskent, schendt hij deze bepalingen. Ook de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden vermits de motivering ontbreekt en verweerder niet met alle relevante elementen heeft rekening gehouden.

Antwoord op de nota met opmerkingen

Verweerder stelt onterecht dat het niet mogelijk is tegelijk een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Dit argument werd reeds in 2015 door de Raad van State verworpen en vervolgens consistent bevestigd door de Raad (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvV 10 november 2016, nr. 177.643). De exceptie m.b.t. het beweerde ontbreken van belang is bijgevolg eveneens onterecht.

Verweerder citeert in zijn nota met opmerkingen een paragraaf uit de twee bestreden beslissingen, waaruit blijkt dat, hoewel hij het tegendeel beweert, geen rekening gehouden werd met de elementen vermeld in artikel 13, § 3, tweede lid en § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, d.i. de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van verblijf van verzoeker in België, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met China.

Hoewel verzoekers' echtgenote en hun kinderen, familieleden in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, samen met hem verblijven in België, wordt nergens in de eerste bestreden beslissing van hen melding gemaakt. Dit is strijdig met artikel 13, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De elementen zijn niet uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissingen zelf, hetgeen strijdig is met artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

Dit gebrek aan motivering blijkt duidelijk uit de bestreden beslissingen. Het is foutief van verweerder het omgekeerde te beweren.”

De verzoekers beroepen zich op een schending van voornoemde rechtsregels daar zij stellen dat geen rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van hun verblijf op het grondgebied en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met hun land van oorsprong, in de zin van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing vermeldt zowel de juridische grondslag (artikel 13, §3, van de Vreemdelingenwet) als de feitelijke grondslag: eerste verzoeker is niet langer verblijfs gemachtigd want hij heeft geen geldige beroepskaart meer. De gedane aanvraag tot hernieuwing van de eerder toegekende beroepskaart werd geweigerd. De vroegere beroepskaart verviel op 22 maart 2019. Eerste verzoeker beschikt niet meer over de vereiste vergunning om een zelfstandige activiteit uit te voeren. Bijgevolg zijn de verblijfsvoorwaarden niet langer nageleefd. De eerste bestreden beslissing houdt verder rekening met de specifieke omstandigheden en wijst op de duur van het verblijf van verzoeker in België.

De tweede bestreden beslissing verwijst ook naar haar juridische grondslag: artikel 13, §3 en §4, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en meldt de feitelijke grondslag: er werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot, respectievelijk vader van de andere verzoekers. De tweede bestreden beslissing, samen gelezen met de eerste bestreden beslissing, maakt melding van het onderzoek naar de gezinssituatie en de gezondheidstoestand, de duur van het verblijf in België en de banden van verzoekers met China, die volgens de verwerende partij niet gebroken kunnen zijn gelet op de duur van het Belgisch verblijf. Verzoekers houden ten onrechte voor dat niets specifiek werd vermeld aangaande de minderjarige kinderen. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten hoofdens eerste verzoeker betreft, wordt dit afgegeven in toepassing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Beide bestreden beslissingen werden tegelijkertijd ter kennis gegeven aan verzoekers en moeten samen gelezen worden. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is niet geschonden.

2.1.3. Verzoekers voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, van artikel 13, §3 en §4, van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, §3 en §4, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze rekening houdt met de duur van het verblijf in België: eerste verzoeker kwam op 23 juni 2015 naar België met een visum type D als werknemer. Op 5 juli 2016 verkreeg eerste verzoeker een machtiging tot verblijf als zelfstandige, waarna hij geen houder meer werd van een vereiste vergunning en de vroegere beroepskaart op 22 maart 2019 verviel. De verzoekers erkennen dit. Er is geen sprake van gezondheidsproblemen en volgens de tweede bestreden beslissing blijft de familieband behouden omdat alle gezinsleden het land moeten verlaten.

Verzoekers houden voor dat geen rekening is gehouden met de hechtheid die zij hebben met België. Zij wijzen erop dat zij kapitaalkrachtig zijn, hun economische belangen in België hebben en een huis in eigendom hebben, naast het bedrijf “F.E. BVBA”. Zij wijzen erop dat hun kinderen schoolgaand in België zijn sedert 2015. Uit het administratief dossier blijkt dat deze gegevens de verwerende partij bekend waren voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissingen zich niet uitspreken over de hechtheid die verzoekers hebben met België. Het komt de Raad niet toe dit in de plaats van het bestuur te doen. In haar nota met opmerkingen ontkent de verwerende partij dat geen rekening is gehouden met de hechtheid die verzoekers tegenover België hebben. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissingen dat rekening is gehouden met de duur van het verblijf van verzoekers, maar niet met de elementen die de hechtheid betreffen. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij aandacht heeft geschonken voor dit aspect.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Artikel 13 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, verlangt dat de verwerende partij de hechtheid met het Rijk onderzoekt. Dit is niet het geval zodat verzoekers aannemelijk maken dat artikel 13, §§3 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met het zorgvuldigheidsbeginsel, is geschonden.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zodat de overige onderdelen van het eerste middel en van de overige middelen geen verder onderzoek behoeven.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat de eerste verzoeker inmiddels in het bezit kan gesteld worden van een beroepskaart, wat blijkt uit het stuk, ter terechtzitting neergelegd, namelijk de beslissing van de Vlaamse minister van 10 september 2020, die stelt dat de beroepskaart mag uitgereikt worden voor een termijn van één jaar vanaf de datum van overhandiging op voorwaarde dat er een tewerkstelling van “1 VTE” gecreëerd wordt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN